

Sygnatura akt XII C 1101/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 9 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Małecka

Protokolant:p.o. stażysty Wojciech Frącek

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2015 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Dyrektora Zakładu Karnego we W.

- o zapłatę

1. Oddała powództwo,
2. Kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić powód obciąża Skarb Państwa,
3. Kosztami procesu obciąża powoda i w związku z tym zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ M. Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 maja 2014 r. powód wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dyrektora Zakładu Karnego

(...)kwoty 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyrządzoną bezprawnym działaniem naruszającym dobro osobiste powoda w postaci godności. Nadto wniósł także o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że państwo winno zagwarantować humanitarne warunki wykonywania kary pozbawienia wolności oraz że pozwany powinien powodowi, osadzonemu w Zakładzie Karnym (...), zapewnić warunki mieszkalne przewidziane w art. 110 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego tj. cela powinna być wyposażona w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy zapewniający skazanemu osobne miejsce do spania, odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i odpowiednią

do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy. Powód wskazał, że brak wentylacji i cyrkulacji powietrza w celi mieszkalnej może zostać zakwalifikowany jako traktowanie niehumanitarne i poniżające. Obowiązkiem Państwa jest bowiem zapewnienie takich warunków bytowych, które będą gwarantowały szacunek dla godności osób osadzonych i to bez względu na trudności logistyczne czy finansowe. A. S. podał, że godność jest tym elementem człowieka, który konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi. Stanowi ona ważny element ludzkiej psychiki, dlatego jest jednym z najistotniejszych dóbr osobistych człowieka i z tego powodu korzysta z ochrony na poziomie konstytucyjnym. W dalszej kolejności powód podał, że od 27 maja 2013 r. do 5 marca 2014 r. był osadzony w celi (...)

(szpitalnym) w pozwanej jednostce, która nie spełniła wymogów z art. 110 kkw, bowiem w celi (...)nie było jakiegokolwiek wentylacji z uwagi na brak komina wentylacyjnego

z kratką nawiewną. Podał, że wentylacja w zasadzie nie istniała, a wilgotność powietrza była tak wysoka, że ściany i sufit pokryły się grzybem. W celi (...)okna znajdują się na wysokości 2,65 m od podłogi, dodatkowo zabudowane plastikowymi powierzchniami, które znacznie ograniczyły dopływ świeżego powietrza. Okna są tak osadzone, że ich otwarcie grozi wypadkiem. Zagrzybienie ścian i sufitu na wpływ na stan zdrowia powoda, w celi panował zaduch i smród, co skutkowało sinymi bólami głowy u powoda. Podał także, że grzyb na ścianie jest także w toalecie stanowiącej osobne pomieszczenie. A. S. podał, że odbywanie kary pozbawienia wolności w takich warunkach uwłaczało jego godności oraz nie można wykluczyć, że odbije się to na jego zdrowiu. Przebywanie w warunkach uwłaczających godności potęguje u powoda poczucie inercji, przygnębienia oraz świadomość poniżającego traktowania wzmocnione brakiem perspektyw na skuteczność procesów resocjalizacyjnych, co spowodowało u powoda rażąco przekraczające niedogodności związane z koniecznością odbycia kary pozbawienia wolności. Wobec powyższego powód podał, że pozwany wyrządził mu krzywdę. (k. 1-6 akt).

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 grudnia 2014 r. pozwany, reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniósł o oddalenie powództwa wraz z wnioskiem o zasądzenie odsetek ustawowych i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa według norm przepisanych tj. kwoty 3.600 zł. W uzasadnieniu pozwany podał, że powód w procesie opartym o art. 23 kc i 24 kc w związku z art. 448 kc powinien wykazać istnienie działania lub zaniechania sprawcy krzywdy niemajątkowej, istnienie tejże krzywdy wynikającej z naruszenia przez pozwanego dobra osobistego powoda, związek przyczynowy między krzywdą niemajątkową a działaniem lub zaniechaniem sprawcy krzywdy niemajątkowej, a ponadto udowodnić w przypadku bezprawnego działania lub zaniechania sprawcy krzywdy winę sprawcy. Na okoliczność powyższego pozwany przytoczył szereg orzeczeń Sądu Najwyższego. Wobec powyższego pozwany podniósł, że w niniejszej sprawie brak jest bezprawności zachowania funkcjonariuszy państwowych, a nadto zachowanie nie naruszyło żadnego dobra osobistego kogokolwiek. Pozwany podał, że powód nie tylko nie wykazał, ale nie uprawdopodobnił domniemanej szkody, jej wysokości, a tym bardziej nie wykazał normalnego związku przyczynowo- skutkowego, szczególnie, że same twierdzenia powoda nie są dowodem. Nadto pozwany podniósł, że nadzór nad warunkami bytowymi skazanych, stan opieki medycznej oraz stan sanitarny sprawuje sędzia penitencjarny oraz że sąd cywilny nie jest powołany do dokonywania oceny kwestii zastrzeżonych do wyłącznej kognicji sędziego penitencjarnego, na co przytoczył orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wskazał także, że kontrole przeprowadzane przez sędziego penitencjarnego nie stwierdziły uchybień. Powód nie składał skarg do sądu penitencjarnego w tej sprawie, zatem nie dysponuje stosownym prejudykatem, który w przypadku stwierdzenia uchybień potwierdzałby naruszenie norm kodeksu karnego wykonawczego. Tym samym zakwestionował stwierdzenie bezprawności działań pozwanego. Podniósł także, że sąd cywilny nie jest władny stwierdzenia bezprawności postępowania karnego wykonawczego oraz że przepisy nie wyznaczają żadnych konkretnych norm w tym zakresie w szczególności w zakresie wyposażenia celi w odrębne przewody wentylacyjne. Zakwestionował także wysokość roszczenia, nie wiadomo bowiem w jaki sposób powód je wyliczył. (k. 40-52 akt).

Pismem z dnia 21 stycznia 2015 r. powód podał, że dobra osobiste człowieka pozostają pod ochroną prawa cywilnego, niezależnie od ochrony przewidzianej innymi przepisami. Powód sprecyzował, że powództwo oparł na treści art. 417 § 1 kc i tym samym, nie jest zobowiązany wykazywać winy pozwanego w zakresie żądania zadośćuczynienia. A. S. wskazał, że dopatruje się bezprawności w zachowaniu pozwanego w trzech obszarach: w braku komina wentylacyjnego w celi (...), w niewłaściwym usytuowaniu okna, którego nie można było otworzyć nie ryzykując zdrowiem bądź życiem oraz w zagrzybieniu ścian i sufitu. Powód zakwestionował także, że przedłożony przez pozwanego protokół z kontroli odnosi się do czasu i miejsca wskazanego w pozwie. Podał także, że pozwany nie zaprzecza, że w celi (...)brak jest komina wentylacyjnego oraz że pozwany w żaden sposób nie ustosunkował się do organizacji okna oraz zagrzybionych ścian. Tym samym zdaniem pozwanego, fakty te zostały wykazane. Zdaniem powoda, pozwany nie wykazał, aby jego działania były oparte na prawie. W szczególności pozwany winien wykazać przeciwieństwo twierdzeń powoda, szczególnie, że powód ma mniejsze możliwości dowodzenia oraz że spór dotyczy ochrony dóbr osobistych. Nadto zdaniem powoda okoliczności wynikające z protokołu nie mogą stanowić dowodu w sprawie, skoro nie obejmują okresu oraz miejsca wskazanego w pozwie. (k. 70-73 akt).

Na rozprawie z dnia 9 lutego 2015 r. powód podtrzymał swoje żądanie. (k. 76 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. S. był osadzony w Zakładzie Karnym (...)w latach 2004-2007 r. oraz w okresie od 31 marca 2010 r. do chwili obecnej.

dowód: częściowo zeznania powoda (adnotacja 00:03:31 e- protokołu z dnia 9 lutego 2015 r. k. 76-78 akt).

W dniach od 27 maja 2013 r. do 5 marca 2014 r. powód A. S. był osadzony w 4 osobowej celi (...)w pawilonie (...) (...). W celi, zaadoptowanej ze świetlicy, znajdował się murowany i zabudowany kącik sanitarny. W kąciku sanitarnym znajdowała się kratka wentylacyjna.

Cela(...)była celą dla osób palących. W czasie gdy powód przebywał w celi (...)palił ok. 10 papierosów dziennie. Palenie tytoniu przez powoda i innych osadzonych w celi wiązało się z powstawaniem zaduchu w celi i koniecznością częstego jej wietrzenia poprzez otwarcie okien.

Okna w celi jest umieszczone na wysokości 2,65 m od podłogi. Nadto w oknach były zainstalowane blendy. W celu otwarcia okna powód musiał stawać na stołku postawionym na stole. Ściany oraz sufit celi pokryte były grzybem.

Powód w okresie objętym pozwem zgłaszał się z dolegliwościami bólowymi głowy do lekarza ambulatorium w Zakładzie Karnym (...)dr M. O..

Obecnie cela jest wyposażona w zabudowany, murowany w całości kącik sanitarny z muszlą ustępową i umywalką z bieżącą wodą. W celi zamontowana jest kratka wentylacyjna, zapewniająca grawitacyjną wymianę powietrza.

Powód od czasu, gdy przebywał w celi (...)cierpi na bóle głowy. Wykonane zdjęcie rtg nie wykazało żadnego schorzenia.

Dowód: częściowo zeznania powoda (adnotacja 00:03:31 e- protokołu z dnia 9 lutego 2015 r. k. 76-78 akt), pismo lekarza (...) (k. 57 akt).

W Zakładzie Karnym (...)odbywają się kontrole kwartalne oraz raz do roku kontrole okresowe przewodów kominowych, dymowych, spalinowych i wentylacyjnych zakończonych protokołami potwierdzającymi drożność kominów oraz ich sprawność. Aktualny stan techniczny celi jest dobry, cele są zadbane.

Dowód : notatka służbowa z dnia 18 grudnia 2014 r. (k. 58 akt), protokoły z okresowej kontroli przewodów kominowych –dymowych-spalinowych – wentylacyjnych (k. 59 -60 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów urzędowych i prywatnych, które uznał za w pełni wiarygodne oraz częściowo zeznań powoda. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu. Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Sąd częściowo dał wiarę zeznaniom powoda, w zakresie w jakim pokrywają się z wiarygodnym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. W szczególności Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda, co do okresów osadzenia pozwanego w tym zakładzie, okresu przebywania przez powoda w celi (...)pawilonu G Zakładu Karnego

(...)oraz jej wyposażenia (w okno oraz kącik sanitarny, w którym znajdowała się kratka wentylacyjna), bowiem potwierdza to zebrany w sprawie materiał dowodowy. Nadto pozwany tym okolicznościom nie przeczył.

Sąd uznał także za wiarygodne zeznania powoda, że cela (...)była celą dla palących oraz że 4 osadzone w niej osoby paliły papierosy, bowiem zeznania te są spójne z zeznaniami powoda, że w celi panował zaduch oraz że wiązało się to z koniecznością częstszego jej wietrzenia. Z zeznaniami powoda w tym zakresie koreluje także stwierdzenie zawarte w protokole z wizytacji, że stan sanitarny cel w dużej mierze zależy od użytkowników tych pomieszczeń.

Sąd mając na uwadze art. 230 kpc, uznał za przyznane twierdzenia powoda, że okno w celi było posadowione na wysokości 2,65 m od podłogi oraz że ściany i sufit celi były zagrzybione. Zgodnie z art. 230 kc, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, że w celi nie było żadnego otworu wentylacyjnego, natomiast kratka wentylacyjna znajdowała się w kąciku sanitarnym.

Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom powoda, że obawiając się ataku padaczki nie był w stanie otwierać okna w celi, bowiem wiązało się to z koniecznością stawiania na stołku postawionym na stole. Jednocześnie powód zeznał bowiem, że nie przyjmuje obecnie tabletek przeciwpadaczkowych, ponieważ uznał, że ich nie potrzebuje oraz że jest w stanie wyczuć zbliżający się atak padaczki. Skoro zatem powód jest w stanie wyczuć kiedy nastąpi atak padaczki oraz że sam zdecydował o zaprzestaniu przyjmowania leków na tę chorobę, niewiarygodne są jego zeznania, że z uwagi na ataki padaczki nie mógł otwierać okna w celi.

Nadmienić w tym miejscu należy, że na rozprawie z dnia 9 lutego 2015 r. powód cofnął wnioski dowodowe o dokonanie oględzin celi i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego architekta na okoliczność czy pomieszczenie mieszkalne musi posiadać komin wentylacyjny w połączeniu z kratką nawiewną, czy kącik sanitarny stanowiący odrębne pomieszczenie, w którym znajduje się komin wentylacyjny bez kratki nawiewnej zastępuje komin wentylacyjny w pomieszczeniu mieszkalnym, jaka powinna być średnica otworu komina wentylacyjnego i kratki nawiewnej w pomieszczeniu w którym przebywają 24 godziny na dobę 4 osoby palące, w jakich odstępach czasu przeprowadza się udrażnianie komina wentylacyjnego oraz na jakiej wysokości powinny być osadzone okna w pomieszczeniu mieszkalnym.

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2015 r. Sąd oddalił dowód z książki zdrowia powoda uznając, że istotne okoliczności sprawy zostały już wyjaśnione (art. 217 § 3 kpc), a powód nie dochodzi w niniejszej sprawie roszczeń będących w związku z jego aktualnym bądź przeszłym stanem zdrowia.

Sąd zważył, co następuje:

Powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia z tytułu naruszenia jego dóbr osobistych tj. godności powoda poprzez osadzenie go w celi, w której nie zapewniono prawidłowej wentylacji i cyrkulacji powietrza z uwagi na brak kratki wentylacyjnej, w której okno jest posadowione na wysokości 2,65 m licząc od podłogi i w której były zagrzybione ściany oraz sufit.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawą prawną żądania zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych jest art. 23 kc i 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Przepis art. 23 k.c. zawiera ogólną zasadę, że dobra osobiste, wymienione w nim jedynie przykładowo, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Godność osobistą definiuje

się jako sferę osobowości, która konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości człowieka i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi. Poczucie to, które jest istotnym elementem psychiki człowieka kształtowane jest przez szereg różnych okoliczności zewnętrznych i jest uwarunkowana historycznie i kulturowo. Jego postacie i rozmiar w istotny sposób zależą od cech psychiki człowieka i od całokształtu jego osobowości. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 maja 2014 r. I Aca 1523/13). Jednocześnie zgodnie z art. 30 Konstytucji, przyrodzona i niezbywalna godność człowieka jest nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona stanowi obowiązek władz publicznych. Wymóg zapewnienia przez Państwo godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności jest jednym z podstawowych obowiązków demokratycznego państwa prawnego, wynikającym z norm prawa międzynarodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 lutego 2007 r., V CSK 431/06, OSNC 2008, nr 1, poz. 13; z dnia 2 października 2007 r., II CSK 269/07, OSNC-ZD 2008, nr 3, poz. 75, a także z dnia 17 marca 2010 r., II CSK 486/09, LEX nr 599534). Zgodnie z art. 10 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę międzynarodowego paktu praw osobistych i publicznych z dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167 i 169) każda osoba pozbawiona wolności musi być traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Zasady powyższe zostały recypowane do polskiego porządku prawnego i wyrażone w art. 40, 41 ust. 4 i art. 47 Konstytucji.

W razie dokonanego naruszenia powód może żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Możliwość taką ustawodawca przewidział w art. 448 k.c. Przepis art. 24 k.c. statuuje domniemanie bezprawności działania naruszającego czyjeś dobro osobiste. Domniemanie bezprawności, które ustanowił ustawodawca w art. 24 k.c. zwalnia jedynie stronę domagającą się ochrony dobra osobistego od wykazania, że działanie naruszające cudze dobro osobiste było bezprawne. Nie zwalnia natomiast takiej osoby od wykazania, że do naruszenia jej dobra osobistego doszło na skutek działania czy też zaniechania sprawcy. Innymi słowy, w realiach niniejszej sprawy na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że przebywał w warunkach urągających jego godności, w szczególności celi nie zapewniającej właściwej wentylacji, a tym samym czy naruszone zostały jego dobra osobiste w postaci godności.

Z kolei na pozwanym spoczywał ciężar dowodu, że warunki w zakładzie karnym odpowiadały obowiązującym normom i nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda (art. 6 w związku z art. 24 k.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 roku, sygn. akt V CSK 431/06, LEX nr 255593).

Odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa, oparta na art. 417 k.c. powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki, tj. bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą. Zwrócić także należy uwagę, iż kolejność badania przez sąd powyższych przesłanek nie może być dowolna. W pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie działania (zaniechania), z którego, jak twierdzi poszkodowany, wynikła szkoda oraz dokonanie oceny jego bezprawności, następnie ustalenie czy wystąpiła szkoda i jakiego rodzaju i dopiero po stwierdzeniu, że obie te przesłanki zachodzą, możliwe jest zbadanie istnienia między nimi normalnego związku przyczynowego.

Wskazać w tym miejscu należy, że rozważając kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa przewidzianej w art. 417 k.c. należy brać pod uwagę konstytucyjny model tej odpowiedzialności przewidziany w art. 77 Konstytucji, który łączy obowiązek naprawienia szkody jedynie z działaniem obiektywnie niezgodnym z prawem, eliminując znaczenie czynnika subiektywnego w postaci winy sprawcy szkody. Przez szkodę w rozumieniu tego przepisu należy rozumieć także szkodę niemajątkową, a więc również krzywdę, o której mowa w art. 448 k.c., co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że jeżeli źródłem odpowiedzialności jest szkoda pozostająca w normalnym związku przyczynowym z wykonywaniem władzy publicznej, to jest ona oparta na przesłance bezprawności. Utrzymanie jako przesłanki tej odpowiedzialności także czynnika subiektywnego w postaci winy naruszałoby

konstytucyjnie ukształtowaną zasadę odpowiedzialności państwa za działania w sferze imperium (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r. III CZP 25/11).

Kwestię jakie warunki winny zostać zapewnione osadzonemu reguluje art. 110 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego. Zgodnie z tym przepisem, cele wyposaża się w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy zapewniający skazanemu osobne miejsce do spania, odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i odpowiednią do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy wskazać należy, że powód wykazał, że w celi (...)były trudności z cyrkulacją powietrza, o czym świadczy zagrzybienie celi. Jednocześnie w ocenie Sądu powyższe niedogodności nie stanowiły naruszenia dobra osobistego powoda w postaci godności. Przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego decydujące znaczenie nie ma subiektywne odczucie osoby, jej indywidualne wartości uczuć i stanu psychicznego, ale to, jaką reakcję wywołuje naruszenie w społeczeństwie. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19 października 2005 r. I ACa 353/05).

Jednocześnie kara pozbawienia wolności wiąże się w istocie z pewnymi niedogodnościami i ograniczeniami, jednakże należy mieć na uwadze, że powód sam przyczynił się do faktu osadzenia w zakładzie karnym. Co istotne, powód, co sam stwierdził, wielokrotnie przebywał w zakładzie karnym, zatem winien liczyć się z dolegliwościami związanymi z odbywaniem kary pozbawienia wolności. Poziom tych dolegliwości uwarunkowany jest nie tylko samym pozbawieniem wolności, ale także standardem życia w danym kraju, w którym kara jest wykonywana, jego sytuacji ekonomicznej, determinującej poziom usług czy opieki, za których zapewnienie odpowiada Państwo. Jednakże jakkolwiek warunki w jakich osadzony jest powód odbiegają od komfortowych, w ocenie Sądu, nie stanowi to naruszenia dóbr osobistych powoda. Sąd podziela w tym miejscu stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie (wyrok z dnia 29 stycznia 2013 r. sygn. akt I ACa 110/12), zgodnie z którym, o naruszeniu dobra osobistego w postaci uchybienia godności osadzonego w zakładzie karnym nie można mówić w przypadku pewnych uciążliwości lub niedogodności związanych z pobytem w takim zakładzie, polegających na niższym od oczekiwanego standardzie celi czy urządzeń sanitarnych.

Mając powyższe na uwadze należy w ocenie Sądu traktować wskazane przez powoda okoliczności jako niedogodności związane z odbywaniem kary pozbawienia wolności, nie zaś naruszeniem dóbr osobistych powoda w postaci godności. Samo zaś osadzenie powoda w warunkach zakładu karnego w ramach kary pozbawienia wolności na podstawie orzeczenia sądu nie jest bezprawne.

Wobec powyższego powództwo zostało oddalone, o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

Z uwagi na to, że powód był w całości zwolniony od kosztów sądowych, Sąd w punkcie 2 wyroku, obciążył Skarb Państwa kosztami, których powód nie miał obowiązku ponieść (art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Okoliczność, że powód w całości został zwolniony od kosztów sądowych nie zwalnia go z obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pozwanemu.

Zgodnie z § 10 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U.2013.490 j.t.), stawki minimalne za prowadzenie spraw o odszkodowanie lub o zadośćuczynienie związane z warunkami wykonywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania wynoszą 120 zł. Sąd mając na uwadze, że powód ma środki na zakup tytoniu uznał, że powód będzie w stanie uiścić na rzecz powoda kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Jednocześnie brak było podstaw, aby zasądzić koszty zastępstwa procesowego pozwanego w oparciu o § 6 powyższego rozporządzenia.

/-/ SSO Małgorzata Małecka